

Annonse

Nyt høsten i Danmark

Det er bare å glede seg

Bestill nå >>

KULTUR

Små bevegelser og store fisker

De to koreografiene i Carte Blanches «mellomland» er så ulike som de kan få blitt. Allikevel er de begge uttrykk for ulike typer mellomtilstander – helt fra de mest private til de som kan styrte presidenter.

Dagsavisen anmelder

Det sjakkrutete scenerommet i «Sovaco de Cobra» av Lander Patrick, danset av Carte Blanche på Dansens Hus, er en særskilt opplevelse. (Foto: Øystein Haara)

Nyt høsten i Danmark

Det er bare å glede seg

[Bestill nå >>](#)

Av Inger Marie Kjølstadmyr

30/09/2022 12:15

4/6

DANS
«Mellomland»
Carte Blanche
Dansens Hus, Oslo

Carte Blanches siste forestilling «mellomland» kan trygt kalles en helaften. De to koreografiene «BUD» av Roza Moshtaghi og «Sovaco de Cobra» av Lander Patrick, varer begge omkring en time hver. Og de kunne ikke vært mer ulike i tematikk og uttrykksform. Akkurat det er det noe veldig tilfredsstillende ved, selv om forestillingen som sådan aldri blir en skikkelig innertier.

Kvelden starter med iransk-norske Roza Moshtaghis «BUD» (som betyr knopp på engelsk). Hennes koreografi tar utgangspunkt i en personlig erfaring, men ikke mer personlig enn at vi alle har den, nemlig det å vente. Det er jo noe vi gjør stadig vekk, og venting kan være fylt med et vell av ulike følelser og kroppslige erfaringer. De fem danserne (samt en sjarmerende tøyhund) starter det hele nesten skulpturelt; sittende i en gruppe iført grå klær med flekker av noe som ser ut som rust. Men med ett starter gruppen å røre på seg, og den grå massen får liv. Snart kryper danserne ut av de grå kostymene, og forestillingens gjennomgående rytme settes i gang ved at danserne ligger på gulvet og med samme, jevne rytme rigger på seg frem og tilbake i sin egen lengde-/høyderetning.

Det er noe utålmodig over dette, og jeg må si at Moshtaghi og danserne greier å fange en rekke vesentlige sider ved ventingens vesen i dette verket. Ikke bare utålmodighet, men også følelsen av at tiden står stille, at man er i et slags vakuum der ikke noe skjer, og at utålmodigheten og ønsket og fremdrift bare blir sterkere og sterkere. Både lydbilde og dans utvikles fra den lille ruggingen og rytmen til å bli større, fylle rommet mer, og danserne går fra å befinne seg i en slags passiv tilstand til å uttrykke en sterkere vilje til å handle, til å ja, slippe å vente. Men venting er ikke nødvendigvis morsomt, og denne koreografien preges da også av en monotoni i uttrykket som tidvis kan oppleves som noe kjedelig.

Carte Blanche på Dansens Hus. Her fra Roza Moshtagis koreografi "BUD" som har et nærmest skulpturelt utgangspunkt og dyrker et minimalistisk danserisk uttrykk (Øystein Haara)

Annerledes er det da med Lander Patricks lekne «Sovaco de Cobra», som betyr «slangens armhule». I denne koreografien vil Patrick mange ting. For det første leker han med sjakkspillet som form; et regelstyrt spill på et svart- og hvitrutete brett. I tillegg er han inspirert av forholdet mellom kolonier og koloniherrer, av koloniherrernes utnyttelse av koloniernes ressurser for egen vinnings skyld. Og i tillegg til det igjen, vil Patrick også belyse fiksjonens evne til å påvirke våre oppfatninger av verden omkring oss. Det er mange ting på en gang, mange tanker som skal kobles sammen, og kanskje er det litt for mye for en enkelt koreografi. Så er det da også et ganske viltert verk vi får være vitne til, og det er noe vanskelig å få hull på.

På et sjakkrutete gulv beveger de ni danserne seg i svarte og hvite drakter på en måte som selvsagt bryter absolutt alle regler for sjakkspillet. Over dem henger en lysekroner, bak på scenen kan vi se en tiger og en sebra, et piano og en byste står til venstre og en løkke henger fra taket. Gjennom svært ekspressiv og tidvis teatral dans i et ganske hurtig tempo skaper danserne ulike situasjoner som belyser for eksempel slavedrift og frigjøringstrang, men det er også en komikk over det hele som aldri blir helt morsom fordi det er uklart hva den peker på.

«Sovaco de Cobra» av Lander Patrick, danset av Carte Blanche på Dansens Hus. (Øystein Haara)

Det er mye bruk av tekst, tale og sang i dette verket, men det er dessverre ikke så enkelt å høre hva danserne sier og synger. Det ødelegger muligheten til å få et fullstendig inntrykk av hva «Sovaco de Cobra» prøver å fortelle. Men leken med sjakkens strenge regespill og stiliserte form for krig kombineres i alle fall med opprørstrang mot autoriteter og slavedrivere på en måte som det etter hvert blir noe lettere å se. Da danserne til slutt henger en kronet gipsbyste av en mannsfigur (altså en konge) i løkken som har hengt og ventet hele forestillingen og synger om å fange «the big fish», er det i alle fall åpenbart at dette verket gjerne har noe det skulle sagt til ymse autoritære ledere. Det hele avsluttes med en parade av bilder av virkelige presidenter og diktatorer (Putin inkludert) som også er «big fish». Ingen tvil om politisk ståsted, i alle fall.

Som helhet er «mellomland» en kontrastfylt opplevelse med to koreografier som er hverandres rake motsetninger. Mens «BUD» på et minimalistisk vis dyrker dansens muligheter til å skape punkter, linjer og enkle formasjoner i rommet, er «Sovaco de Cobra» en langt mer eklektisk sak, der rommet i seg selv er en slående visuell opplevelse, og der tekst, sang, lys og scenografi tar like stor plass som selve dansen. Og på ulike vis gir begge koreografier kropp til noe som kan være et mellomland – det være seg ventetiden mellom begivenheter eller det karnevalistiske opprøret der man avkler og avsetter autoriteter. Helt formfullendte og forståelige er ingen av koreografiene, men verdt å både se og huske er de allikevel.

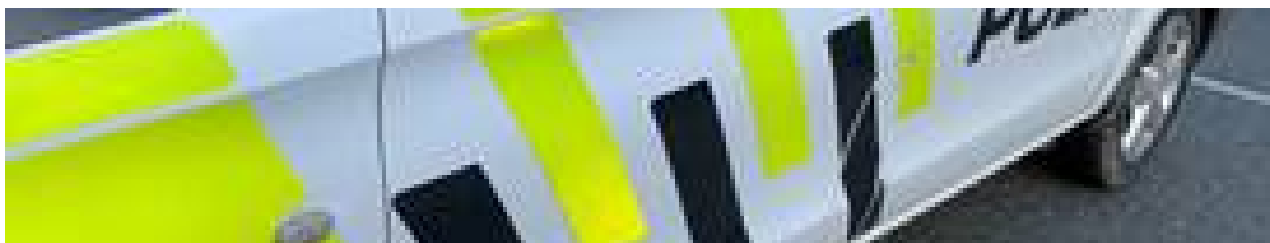
Forestillingen hadde urpremiere under Festspillene i Bergen i vår og har nå hatt Oslo-premiere på Dansens Hus.

Pensjon fra første krone

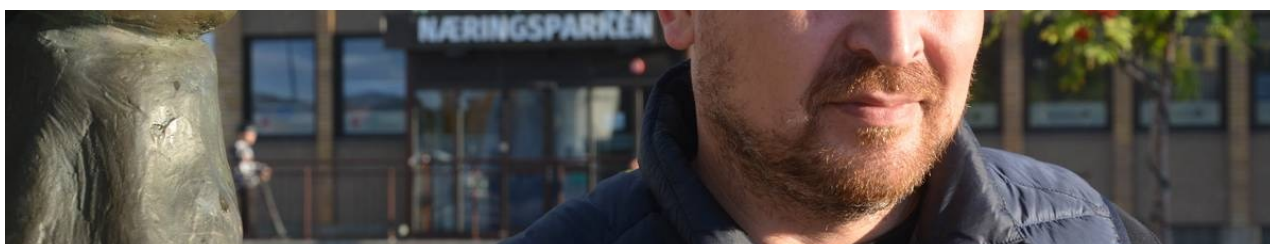
Rytmer som gjennomsyrrer alt

Search - Dagsavisen

Eks-CIA-sjef: USA vil sikte på enhver russisk styrke hvis Putin bruker atomvåpen

Hyllest og takk

